

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.528 van 5 november 2001
in de zaak A. 95.315/VII-22.746**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. STROEKEN,
 kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
 Parkstraat 223, bus 1

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STROEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 januari 2000 en verklaarde zich op 10 januari 2000 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 27 juni 2000, 17 april 2000 en op 21 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Stroeken.

Betrokkene, van XXX nationaliteit en A. origine, verklaart dat zij en haar gezin problemen zouden gehad hebben omwille van hun origine. Betrokkenes man, die als politieagent zou gewerkt hebben, zou in 1997 gedwongen geweest zijn zelf zijn ontslag te nemen omwille van zijn A. origine. Betrokkenes man zou om deze reden in de zomer van 1997 op zijn werk aangevallen zijn door zijn dronken collega's. Hij zou tengevolge hiervan één maand in het ziekenhuis verbleven hebben. Toen betrokkenes man na zijn herstel terug naar het werk ging zou hij daar vernomen hebben dat hij reeds ontslagen was. Betrokkenes man zou hierna gedurende anderhalf jaar bij een vriend gewerkt hebben. Eind 1999 zou haar man een kiosk gekocht hebben. Betrokkene en haar man zouden één of tweemaal gedwongen geweest zijn smeergeld te betalen. Ook eind 1999 zou haar man bedreigd en aangevallen zijn door een ex-gevangene. Midden december 1999 zou dezelfde persoon hun kiosk in brand gestoken hebben. Enkele dagen na de

brand zouden betrokkene en haar man ook een dreigbrief ontvangen hebben. Betrokkene zou begin januari 2000, samen met haar man en haar twee minderjarige kinderen, XXX verlaten hebben. Op 10 januari 2000 vroegen zij asiel aan. Betrokkene is in het bezit van haar identiteitskaart, geboorteaktes en een huwelijksakte.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal een aantal verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdigheden vertonen met eerder door betrokkene afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook met de verklaringen door haar man afgelegd voor de beide asielinstanties. Door deze tegenstrijdigheden kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de door haar ingeroepen feiten ter staving van haar asielaanvraag. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man in de zomer van 1997 op zijn werk, in de bureau van ROVD, zou aangevallen zijn door zijn dronken collega's (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 4-5). Haar man verklaarde echter dat hij door zijn collega's op straat zou aangevallen zijn toen hij op weg was naar huis (CGVS man 17 april 2000, p. 9). Aangezien betrokkene dit incident op het werk van haar man situeert en haar man zelf dit incident situeert langs de straat en hier ook een gedetailleerde beschrijving van geeft (zie plannetje CGVS man 12 april 2000, p. 9), kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de waarachtigheid van dit aangehaalde incident. Daarenboven verklaren beiden op de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene man na zijn hospitalisatie terug zou gegaan zijn naar het werk en dat hij gedwongen zou zijn een document te ondertekenen tot vrijwillig ontslag (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal heeft geen van beiden een vermelding gemaakt van het ondertekenen van een dergelijk document. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat haar man na de hospitalisatie en verlof naar het werk zou gegaan zijn en dat hij daar te horen zou gekregen hebben dat hij reeds ontslagen was (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 7). Betrokkene man verklaarde hetzelfde (CGVS man 17 april 2000, p. 13). Tenslotte dient betreffende dit incident nog te worden opgemerkt dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar man, na zijn ontslag te hebben vernomen, geen klacht zou ingediend hebben (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 7). Haar man verklaarde daarentegen dat hij, na zijn ontslag te hebben vernomen, onmiddellijk naar een hogere politie-instantie (GUV) zou gegaan zijn om klacht in te dienen (CGVS man 21 maart 2000, p. 14). Gezien deze tegenstrijdigheden kan nog weinig geloof worden gehecht aan betrokkene's ontslag en de omstandigheden waarin dit zou hebben plaatsgevonden.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat de problemen rond het gedwongen ontslag van betrokkene's man zich situeren in 1997. Deze hebben betrokkene en haar echtgenoot er duidelijk niet toe aangezet onmiddellijk hun land te verlaten. Integendeel, ze bleven in XXX waar betrokkene's echtgenoot eerst ongeveer anderhalf jaar voor een firma werkte en waar ze later een kiosk uitbaatten. Pas in januari 2000 verlieten betrokkene en haar echtgenoot XXX. Er kan aldus niet gesteld worden dat het ontslag van betrokkene's echtgenoot en de daarmee samenhangende feiten de directe aanleiding gaven tot betrokkene's vertrek. Ze kunnen dan ook bezwaarlijk als een vluchtmotief in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Betrokkene legde daarnaast nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af betreffende de problemen die ze zouden gehad hebben toen ze de kiosk uitbaatten (CGVS man 17 april 2000, p. 16). Betrokkene verklaarde dat de geldeisers met twee personen zouden geweest zijn (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 10). Haar man verklaarde dat het steeds dezelfde vijf à zes personen zouden geweest zijn (CGVS man 17 april 2000, p. 16-17). Ook verklaarde betrokkene's echtgenoot dat de mannen drie keer langskwamen (CGVS man 17 april 2000, p. 17); volgens betrokkene zouden ze slechts één of twee keer zijn langsgeweest (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 10). Wat de aanval door de ex-gevangene op betrokkene's man en hun kiosk betreft moet vermeld worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze slechts enkele dagen na de aanval de kiosk terug geopend hebben (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 13). Haar man verklaarde echter dat ze de dag van de aanval de kiosk nog in orde gebracht zouden hebben en dat ze het de volgende dag opnieuw geopend hebben (CGVS man 17 april 2000, p. 19). Betrokkene verklaarde dat niet geweten is hoe de brand werd aangestoken (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 15). Haar man verklaarde echter wel dat hij ongeveer één week na het incident door de brandweer geconvoceerd zou zijn en dat hij daar vernomen zou hebben dat de brand aangestoken zou zijn door middel van benzine (CGVS man 17 april 2000, p. 19).

Wat betrokkene's recente problemen betreft, moet worden vastgesteld dat het hier enerzijds om afpersingspraktijken gaat en anderzijds om een persoonlijk conflict tussen betrokkene's echtgenoot en een ex-gevangene die zich op betrokkene's echtgenoot wilde wreken. Er moet opgemerkt worden dat betrokkene en haar echtgenoot nagelaten hebben hulp te zoeken bij de XXX overheden. Betrokkene's echtgenoot zou wel een bevriend politieagent hebben opgezocht, doch hij zou nooit officieel klacht hebben neergelegd of om bescherming hebben gevraagd. Uit haar relaas blijkt aldus niet dat betrokkene omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van haar overheid zou kunnen rekenen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Y. Z., voorzitter van het XXX International Bureau for Human Rights and the Rule of Law, 29 juni 1999) blijkt immers dat de hogere overheden in XXX zeer gevoelig zijn voor etnisch geïnspireerde problemen.

Daarnaast haalden betrokkene en haar man een incident aan waarbij hun zoon Arthur geslagen zou zijn door XXX kinderen. Er moet opgemerkt worden dat het hier gaat om een losstaande gebeurtenis die op zich niet zwaarwichtig genoeg is om als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gekwalificeerd te worden.

Gezien het bovenstaande kan niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (identiteitskaart, geboorteakte, geboorteaktes kinderen, huwelijksakte) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 6 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en van het recht van verdediging; dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt bedoeld;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat het middel faalt naar recht;

Overwegende dat, wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het E.V.R.M. ,dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is; dat het inroepen van artikel 6 van het E.V.R.M. in casu irrelevant is;

Overwegende dat, wat betreft de schending van de motiveringsplicht, het middel onvoldoende duidelijk en precies is, dat de Raad van State immers veronderstellingen moet maken over de juiste bedoeling van de verzoekende partij; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, ten overvloede, tegelijk, al dan niet uitdrukkelijk, de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat het middel alleszins niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.